

[Palle Simonsen]

til initiativer, som kan motivere de private virksomheder til øget produktion og dermed flere arbejdspladser.

Statsministeren giver også i sin tale udtryk for, at alle grupper i samfundet må vise tilbageholdenhed med hensyn til stigninger i pengeindkomsterne, og at finanspolitikken vil blive tilrettelagt sådan, at der sikres uændret disponibel realindkomst for alle med almindelige indkomster. Her vil jeg godt spørge statsministeren: hvad mener statsministeren egentlig med disse lidt kryptiske bemærkninger? Vi er ikke i tvivl om, hvad statsministeren burde sige netop på nuværende tidspunkt. Statsministeren burde sige: i denne overenskomstperiode har parterne på arbejdsmarkedet selv indgået overenskomster; dermed har man også ansvaret for deres overholdelse. Man har aftalt, at der ikke kan blive tale om mere end ca. 8 pct.s lønstigning pr. år. Det bør efterleves. Da omkostningerne og den disponible realindkomst ikke må øges, ville det være halsløs gerning at søge at overskride rammen.

Det er i virkeligheden, hvad statsministeren skulle sige til vennerne i Rosenørns Allé. Er det det, statsministeren mener? Det synes jeg var rart at få klaret op, for dette punkt bliver jo det afgørende i bestræbelserne på i de kommende måneder at forbedre konkurrenceevnen.

Regeringen fortsætter tilsyneladende også med de luftige finansieringsplaner, og jeg forstod på hr. Camre, at det i dag kunne være interessant at høre modargumenter mod disse planer. Jeg synes egentlig, det fremgik meget klart af den debat, vi havde den 12. november, men vi kan da godt tage debatten, og jeg er sikker på, at vi kommer tilbage til den senere i denne samling. Argumenterne over for regeringens tvangsforanstaltninger er ganske klare, og jeg skal da ikke skjule, at vi egentlig troede, at den finansieringsreform, som på mange måder har udviklet sig til en slags tvangstanke hos økonomiministerens, var aflivet efter regeringens fald og det valgnederlag, der fulgte efter. Men nej, sådan skulle det altså ikke gå, selv disse kendsgerninger har denne besynderlige tanke overlevet.

Vi indrømmer, at statsministerens bemærkninger i talen om dette emne er forsigtige, men hvordan vil regeringen kunne basere en sådan reform på frivillige aftaler og samtidig

sikre mod konkurrenceforvridning på pensions- og forsikringsområdet uden tvangsindgreb? Det synes jeg det var rart at få afklaret af statsministeren, af regeringen. Det virker som en illusion. Vi skal for en ordens skyld sige, at det konservative folkeparti ikke medvirker til tvangsforanstaltninger på dette område, som vi heller ikke har gjort det tidligere.

Det er naturligvis rigtigt, at vi skal stimulere landbrug og byggeri, som vi skal stimulere erhvervslivet som helhed. Vi har tidligere fremlagt konkrete forslag til forbedring af landbrugets omkostningssituation, og vi vil gøre det igen, og det samme for byggeriets vedkommende. Hvad dette specielle område angår, skal det siges meget klart til regeringen, at hvis den f.eks. ville standse den evindelige diskussion om fjernelse af rentefradragsretten, så ville der allerede herigennem være en stærk motivering til mere byggeri. Det, der alt i alt er kendetegnende for regeringens politik, er, at dens mange flyvske tanker bevirker, at ingen tør tage initiativer i den private sektor.

Statsministeren siger ingenting om den foruroligende udvikling i statens finanser. Det bliver blot fastslået, at den hidtidige udgiftspolitiske linje for de offentlige finanser vil blive videreført. Det vil med andre ord sige, at der ikke er én eneste tanke om yderligere besparelser.

Finansministeren genfremsatte i tirsdags forslag til finanslov for 1982. Det er chokerende, at det nu oplyses af finansministeren, at underskuddet på statsfinanserne er vokset med mere end 6 mia kr., siden finanslovsforslaget blev fremsat i oktober. Hvor mange nye udgiftskrævende forslag vil der blive fremsat for at dække de mange beskæftigelsestanker, statsministeren nævner i sin tale? Det har vi ikke hørt noget om, og det står der heller ikke noget om i finansministerens seneste rapport. Sandheden er, at der i dag ikke er overblik over, hvordan den nye finanslov, balancen mellem indtægter og udgifter, vil forme sig. Vi savner også på nuværende tidspunkt svar fra regeringen på, om man fortsat agter at genfremsætte afgiftspakken fra november med de negative virkninger for produktion, omkostninger og beskæftigelse, som knytter sig hertil.

Det er – det må jeg sige endnu en gang – en livsnødvendighed, at der bliver taget fat